

Sygn. akt II CSK 172/19

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku K. D. S.

przy uczestnictwie H. D.

o zmianę postanowienia o stwierdzenie nabycia spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 grudnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 14 listopada 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) oddala wniosek uczestniczki o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie K. D. S. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 14 listopada 2018 r., oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 13 lutego 2018 r., którym oddalono wniosek o zmianę prawomocnego postanowienia o stwierdzenie nabycia spadku po F. D..

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza przepisy prawa procesowego mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 679 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, art. 207 § 6 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych oraz art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę materiału dowodowego.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom. Skarżąca motywuje swe stanowisko o potrzebie

przyjęcia skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność jedynie oczywistym - w jej ocenie - naruszeniem wymienionych przepisów prawa, nie zaś oczywiście niezgodnym z prawem stanem wynikającym z ich zarzucanego wadliwego zastosowania. O braku możliwości przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przyczyny podane przez skarżącą przesądza jednak przede wszystkim fakt, że wszystkie domniemane naruszenia prawa miałyby nastąpić jedynie przy uwzględnieniu - niezachodzącej na gruncie niniejszej sprawy - hipotezy, że wnioskodawczyni odkryła nowy środek dowodowy, którego nie mogła powołać w poprzednim postępowaniu. Podstawą wniosku był dokument zalegający w aktach sprawy przed wydaniem kwestionowanego orzeczenia, który został przepisany jedynie w sposób ułatwiający jego odczytanie. Przepisanie treści dokumentu nie jest równoważne z odkryciem nowego środka dowodowego, wszystkie zaś tezy wyrażone przez skarżącą we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zostały zaś oparte na tym założeniu. Z tej przyczyny należy podkreślić, że stan faktyczny sprawy różni się od przyjętego przez skarżącą jako punkt wyjścia dla jej rozważań. Na marginesie Sąd Najwyższy wskazuje, że kwestionowanie ustaleń stanu faktycznego i oceny dowodów dokonanych przez sądy powszechne nie jest możliwe na etapie skargi kasacyjnej na mocy art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.